

αλαμπουρνέζικα

Σάββατο, 21 Ιουλίου 2012

5:43 μμ

vernàcolo = *lat.* VERNACULUS propr. appartenente ai servi nati in casa, e quindi domestico, paesano, da VĒRNA per *VĒSNA quasi vesi-gena| schiavo nato da una schiava in casa del padrone, e questo dalla rad. VAS- abitare, restare, fermarsi, d'onde il *sscr.* vās-a, vas-ana abitazione, |*vedic.*| vas-tu città, vās-tu sito, casa, vas-tya abitazione, il *got.* vis-an = a. a. *ted.* vē-s-an rimanere, stare (cfr. *mod. ted.* ge-wesen stato), l'a. a. *ted.* wist abitazione, l'*irl.* foss per *voss restare; ed a cui pur rannodasi il *gr.* àsty per *vásty | = *sscr. ved.* vastu| città, astéios cittadino.

VĒRNA adunque è una di quelle parole portate dall'Asia nel suolo italico dai

primi emigranti, e che perciò si trovano isolate nella lingua latina e non possono interpretarsi che con l'aiuto del sanscrito. Gli antichi perciò la spiegarono con ver-rare germogliare in primavera (*lat.* ver), confrontati i nati dalla schiava ai germogli o frutti della terra.

Oggi la voce Vernàcolo rimane solo come attributo della lingua naturale d'un paese, in quanto si scosta dalla lingua comune, ma a parola sarebbe la Lingua le'servi, quindi plebea, volgare.

Cfr. Vernaccia?.

χυδαία γλώσσα ειδικότερα η διαλεκτός του Λιβορνου

Ακαταλαβιστική στα ελληνικά λιμανια που συναλασοντουσαν οι Λιβορνεζοι

Στην κοινή Ιταλική : parlare alla livornese (πρφ. παρλαρε αλα λιβορνέζε) ομιλω την ακατανοητη διαλεκτο του Λιβορνου.

Η φραση ευκολα εξηγει τα αλα λιβορνεζε = αλαμπουρνεζικα (vernacolo)

Φαντασθείτε εμπορικές συναλλαγές λιβορνέζων ναυτικών-εμπορών με έλληνες της Κερκυρας , της πατρας ή του πειραια. Γινότουσαν σε σπασμένα Ιταλικά.

Όταν δυο η περισσότεροι Λιβορνέζοι ναυτικοί μιλούσαν μεταξύ τους στην κοινή Ιταλική πιθανόν να γίνοντουσαν αντιληπτοί. Ο επι κεφαλής τότε θα έλεγε parlare alla livornese από εκεί αρχίζε ένας ακαταλαβιστικός διάλογος για τις διαπραγματεύσεις μεταξύ λιβορνέζων και οι δικοί μας δεν καταλάβαιναν γρυ.

Ο Μπαμπινιώτης αγγίζει επιπολαιά το θέμα

αλαμπουρνέζικος, -η, -ο (σκωπτ.) 1. αυτός που λέγεται ή γράφεται σε γλώσσα ακατάληπτη ή/και ασυνάρτητη 2. **αλαμπουρνέζικα** (τα) η ακατάληπτη ή/και ασυνάρτητη γλώσσα.

[ΕΤΥΜ. Αβεβ. ετύμου. Έχουν προταθεί οι εξής ετυμολογίες: (α) < αλα-Μπουρνέζικα «στη γλώσσα τής φυλής Μπουρνού (Σουδάν)» και συνεπώς «ακατανόητα λόγια» (β) < αλιβορνέζικα «πράγματα θαυμαστά από το Λιβόρνο (τής Ιταλίας)» (γ) < ιταλ. alla burla «στα αστεία». + -έζικα (πβ. εγγλέζικα, φραντσέζικα κ.ά.). Βλ. κ. αρλούμπα]

Τα θαυμαστά πράγματα δεν έχουν σχέση με ακατάληπτη γλώσσα!

Οι αρλούμπες έχουν σχέση με τον Μπαμπινιώτη;